

EMIL ADAMIK

7. veljače 1982. godine završio je svoj životni put naš uvaženi kolega i cijenjeni prijatelj Emil Adamik. Preminuo je u 79. godini života, a pokopan je 9. veljače 1982. na groblju u Rijeci, gdje se — osim predstavnika SUBNOR-a Mjesne zajednice Pećine — oprostio od pokojnog kolege toplim riječima i F. Fazlagić u ime Saveza društava geodeta Hrvatske i Zavoda za fotogrametriju iz Zagreba, čiji je član pokojni Emil Adamik bio do odlaska u mirovinu.

Emil Adamik rođen je u bosanskohercegovačkom mjestu Prozor 11. studenoga 1903. godine. Svoje obrazovanje, nakon završene gimnazije, nastavio je na vojnoj akademiji. Zbog želje za daljnjim stručnim usavršavanjem nastavio je školovanje, te postao vojni topograf. Sudjelujući na topografskom premjeru i izradi specijalnih vojnih karata sticao je široka praktična iskustva.

Nakon studija na Višoj vojnoj geodetskoj akademiji posvetio se stručnom radu na području osnovnih geodetskih radova, obzirom da je u to vrijeme deficitarnost kadra bila vrlo izražena. Javljao se zapaženim radovima i u stručnoj štampi.

Za vrijeme rata bio je zadužen da pri glavnom Štabu NOVJ za Hrvatsku u Topuskom organizira i rukovodi topografskom službom.

1952. došao je na rad u SR Hrvatsku gdje je službovao u Uredu za triangulaciju i nivelman u Zagrebu. Nakon reorganizacije geodetske službe od 1962. godine pa do odlaska u mirovinu 1965. godine, radio je u Zavodu za fotogrametriju u Zagrebu, kao rukovoditelj sektora za triangulaciju i nivelman.

Ostat će nam trajno u sjećanju po svom osebnom odnosu prema suradnicima, po spremnosti da savjetuje, pomogne, ispravi — i da prenese na okolinu optimizam i vedrinu.

E. Križaj

ANTUN MEGRLE

25. studenog 1981. godine iznenadila nas je tužna vijest, da nas je prerano i zauvijek ostavio naš dagi Antun Megrle.

Rođen je u Bjelovaru 12. 01. 1914. godine. Iskreno i punim srcem volio je svoj rodni Bjelovar, a ozario bi mu se smješak na licu čim je počeo razgovor o ulicama i prijateljima rodnog mu grada Bjelovara. Kako i ne bi, svoje djetinjstvo i prvo školovanje do četvrtog razreda gimnazije završio je u Bjelovaru, a uvijek se u njega rado vraćao i posjećivao svoje stare prijatelje i znance.

Imao je rijetko težak životni put, ali i pokraj toga nikad nije gubio samopouzdanje i ponos, a prihvaćao je život onakvim kakvim ga je njegov životni put nosio. Upravo to mu je omogućilo da prebrodi teškoće koje je imao u najtežim trenucima života, te niti u njima nije napustio geodetsku struku, nego je našao načina da ostane i dalje aktivan u njoj. Tako se je specijalizirao za popravak preciznih geodetskih instrumenata, kad više nije mogao ići na teren. Na tom novom području razvio je svoju punu i veoma uspješnu djelatnost, jer se je stalno usavršavao i skupljao ogromno iskustvo i znanje pri radu, što čak nije moguće naučiti niti iz priručnika i knjiga. Svoje stručno znanje iz ove specijalnosti razvio je do zavidne visine, te je postao veoma tražen i cijenjen kao geometar-precizni mehaničar i specijalista za popravke preciznih geodetskih instrumenata u krugovima geodetskih stručnjaka diljem cijele Hrvatske pa čak i Jugoslavije.

Poslije rata radio je u Geozavodu i Geomehanici, a najduži period svojeg aktivnog rada od čak 25 godina, tj. u najzrelijim i najplodnijim godinama života, s nama na Tehničkom fakultetu, AGG fakultetu odnosno današnjem Geodetskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Dragi naš Antun — Tonči bio je vrlo vrijedan, pedantan i savjestan na poslu, te je zato bio poštovan i cijenjen od svih članova kolektiva od najmlađih do najstarijih. Prije godinu dana otišao je u mirovinu iako je osjećao da ima snage da još i dalje vrlo uspješno radi. Zbog toga nas je sve koji smo vrlo uspješno surađivali s njim iznenadila i rastužila ova žalosna vijest da više ne kuca srce našeg dragog, cijenjenog i voljenog Antuna.

Dragi naš Antun — Tonči — Deda bio je veoma tih, skroman, ponosan, pošten, cijenjen i vrlo voljen među kolegama i takav će ostati živjeti s nama u našim srcima. Neizmjereno je volio svoju obitelj, kojoj je posvetio čitav svoj život, ali koja mu je to istom mjerom i vraćala.

Došao je iznenada ovaj najžalosniji trenutak samo fizičkog rastanka s dragim Antunom, ali on će ostati živjeti i dalje u našim srcima i mislima dok i mi živimo.

Neka je vječna slava i hvala, za sve što je učinio za nas, našem dragom i voljenom kolegi i prijatelju Antunu — Tončiju Dedi.